

---

*Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci
Výbor pro práva žen a rovnost pohlaví*

2016/2328(INI)

26.2.2018

NÁVRH ZPRÁVY

o provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu
(2016/2328(INI))

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci
Výbor pro práva žen a rovnost pohlaví

Zpravodajky: Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Angelika Mlinar

Postup společných schůzí výborů – článek 55 jednacího řádu

OBSAH

	Strana
VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ – SHRUTÍ SKUTEČNOSTÍ A ZJIŠTĚNÍ.....	3
NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU	5

VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ – SHRUTÍ SKUTEČNOSTÍ A ZJIŠTĚNÍ

Cílem této zprávy je posouzení provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu v členských státech EU. Soustředí se především na její konzistentnost, relevantnost, účelnost a účinnost. Zahrnuje přitom rozmanité aspekty uplatňování této směrnice: právní prováděcí opatření na úrovni členských států, provádění směrnice v praxi, užitek, který přináší obětem, a také problémy, se kterými se potýká. Na závěr zpráva uvádí řadu doporučení určených Komisi a členským státům, která se týkají dalšího prosazování provádění směrnice v budoucnu.

Evropský parlament má významnou úlohu při podpoře dalšího úsilí o posílení řádného uplatňování směrnice na úrovni EU, a to prostřednictvím podpory a prosazování práv obětí zločinu obecně a konkrétně prostřednictvím finanční podpory EU zaměřené na odpovídající soudní vzdělávání.

Parlament by měl rovněž podporovat a prosazovat větší konzistentnost jednotlivých legislativních nástrojů EU, které se týkají práv obětí, prostřednictvím jednoduššího přístupu a zajištěním jednotnějšího procesu.

Členské státy měly směrnicí provést do 16. listopadu 2015. V listopadu 2017 tuto směrnicí oficiálně provedlo 23 z 27 členských států (Dánsko si v případě této směrnice vyjednalo výjimku). Evropská komise však ještě neposoudila provedení směrnice ve vnitrostátním právu a její uplatňování, ačkoliv její ohlašovací povinnosti podle článku 29 směrnice měly být splněny v listopadu 2017.

Po svém jmenování obě spoluzpravodajky sbíraly údaje a vycházely mimo jiné z následujících zdrojů:

- slyšení pořádané na společné schůzi výborů LIBE a FEMM dne 11. ledna 2018;
- posouzení dopadu ex post vypracované parlamentními výzkumnými službami, které bylo zveřejněno v prosinci 2017;
- výměna informací s příslušnými zúčastněnými stranami z institucí a organizací na ochranu obětí;

POSOUZENÍ

Každý rok se mnoho osob v EU stane oběťmi zločinu – policii je nahlášeno okolo 30 milionů trestných činů, v to nepočítaje méně závažné trestné činy. Víc a víc lidí cestuje, žije nebo studuje v zahraničí, a stávají se proto potenciálními oběťmi trestných činů spáchaných v jiné než jejich vlastní zemi. EU je pověřena zajistit, aby byli občané a cizinci cestující v rámci jejich hranic chráněni.

Oběti musí mít právo:

- na vzájemně srozumitelnou komunikaci s orgánem veřejné moci (např. jasný a srozumitelný jazyk);
- na informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem;
- podat oficiální trestní oznámení a obdržet písemné potvrzení;

- na tlumočení a překlad (alespoň během výpovědi/výslechu oběti);
- na informace o průběhu trestního řízení;
- na služby podpory pro oběti.

Byla identifikována řada faktorů, které mohou ohrozit účinnost směrnice v praxi, včetně:

- nedostatečných opatření na zvyšování povědomí doprovázejících provádění směrnice;
- nedostatku informací dostupných v jazyce, kterému oběti mohou porozumět, případně včetně snadno srozumitelného nebo znakového jazyka;
- nedostatečné finanční podpory na poskytování služeb a chybějící koordinace mezi podpůrnými službami, policií, státními zástupci a dalšími příslušnými činiteli;
- nedostatečného zapojení zúčastněných stran a vzdělávání odborníků z praxe.

Jedna z klíčových otázek týkající se rozdílů ve vnitrostátních trestněprávních předpisech, které mají vliv na ochranu obětí, se týká používání odlišných definic klíčových pojmů členskými státy; především rozdíly v definici pojmu „oběť“ naznačují, že vnitrostátní právní úprava vymezuje pojem různou mírou, např. co se týká členů rodiny (viz oddíl 3.4 „Definice obětí trestného činu“). Pronásledování (tzv. stalking) je další příklad definice, kterou ne všechny členské státy ve svých trestních zákonících zohledňují.

Oblast, ve které zaznamenala většina členských států značný pokrok na legislativní i administrativní úrovni, se týká individuálního posuzování obětí (článek 22 směrnice). Zavedení individuálního posuzování, když oběti nahlásí trestný čin, je zásadní k zajištění toho, aby jejich potřeby a možnosti byly náležitě posouzeny odborníky v praxi. Žádná oběť nemůže být odpovídajícím způsobem podpořena, pokud úředníci v první linii (ve většině případů policie, které oběť trestný čin oznámí) neznají osobní vlastnosti obětí, typ nebo povahu trestného činu a okolnosti trestného činu.

Způsoby individuálního posuzování obětí se nicméně velice různí napříč členskými státy a v některých případech individuální posouzení výhradně spočívá v „zaškrťování kolonek“. Kromě toho, i kdyby byla individuální posouzení obětí prováděna odpovídajícím způsobem v celé EU, dostupnost struktur pro podporu obětí není v členských státech jednotná, a to někdy dokonce ani v rámci samotného členského státu. Řádná koordinace na úrovni členských států je navíc i nadále výzvou. Poskytovatelé služeb na podporu obětí zločinu jsou obvykle organizováni vládou nebo nevládními organizacemi a často fungují vedle sebe, čímž vyvstává otázka jednotného a dlouhodobého financování podpory služeb a otázka jejich příslušných povinností.

ZÁVĚRY

Spoluzpravodajky důrazně doporučují všem členským státům, aby směrnicí provedly a v plné míře uplatňovaly.

Poukazují rovněž na to, že členské státy by se měly vyvarovat případných nedostatků v provádění směrnice z důvodu různého výkladu na vnitrostátní úrovni a z důvodu rozdílů ve vnitrostátním trestním právu, které mají vliv na ochranu obětí.

NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

o provádění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu (2016/2328(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na články 2 a 3 Smlouvy o Evropské unii (SEU) a na články 8, 10, 18, 19, 21, 79 a 82 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU),
- s ohledem na články 3, 6, 20, 21, 23, 24, 41 a 47 Listiny základních práv Evropské unie,
- s ohledem na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP),
- s ohledem na Všeobecnou deklaraci lidských práv přijatou v roce 1948 Valným shromážděním OSN,
- s ohledem na Úmluvu OSN o odstranění všech forem diskriminace žen z roku 1979,
- s ohledem na Úmluvu Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí („Istanbulská úmluva“) a na rozhodnutí Rady (EU) 2017/865¹ a (EU) 2017/866 ze dne 11. května 2017² o podpisu Úmluvy Rady Evropy o prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí jménem Evropské unie,
- s ohledem na rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 11. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení,
- s ohledem na usnesení Rady ze dne 6. prosince 2013 o boji proti trestným činům z nenávisťi v EU a rozhodnutí Rady ze dne 5. června 2014 o předcházení všem formám násilí páchaného na ženách a dívkách,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV³,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu,
- s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV,

---

¹ Úř. věst. L 131, 20.5.2017, s. 11.

² Úř. věst. L 131, 20.5.2017, s. 13.

³ Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57.

- s ohledem na studii Agentury Evropské unie pro základní práva s názvem ‘Oběti trestných činů v EU: rozsah a charakter podpory pro oběti’, která byla zveřejněna v únoru 2015,
  - s ohledem na zprávu o projektu IVOR s názvem „Provádění reformy systému trestního soudnictví v EU se zaměřením na oběti“, která byla zveřejněna dne 6. května 2016,
  - s ohledem na zprávu agentury FRA o stavu základních práv za rok 2016,
  - s ohledem na zprávu Evropského institutu pro rovnost žen a mužů (EIGE) s názvem „Analýza směrnice o právech obětí z hlediska rovnosti žen a mužů“,
  - s ohledem na hodnocení provádění směrnice 2012/29/EU, které vypracovalo oddělení pro následné posuzování výzkumné služby Evropského parlamentu (EPRS),
  - s ohledem na článek 52 jednacího řádu, jakož i na čl. 1 odst. 1 písm. e) a přílohu 3 rozhodnutí Konference předsedů ze dne 12. prosince 2002 o postupu udělování svolení k vypracování zpráv z vlastního podnětu,
  - s ohledem na společná jednání Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci a Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví podle článku 55 jednacího řádu,
  - s ohledem na zprávu Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci a Výboru pro práva žen a rovnost pohlaví (A8-0000/2018),
- A. vzhledem k tomu, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu („směrnice o právech obětí“), usiluje o to, aby se oběti trestných činů dostaly do středu systému trestního soudnictví, a má za cíl posílit práva obětí trestných činů tak, aby se všechny oběti trestných činů mohly spoléhat na stejnou úroveň práv, bez ohledu na to, kde k přečinu došlo, nebo na jejich státní příslušnost;
  - B. vzhledem k tomu, že 23 z 27 členských států provedlo směrnici o právech obětí ve vnitrostátních právních předpisech k září 2017; vzhledem k tomu, že Komise zahájila 16 řízení o nesplnění povinností proti členským státům, které v praxi stále ještě nezajistily plný soulad se směrnicí; vzhledem k tomu, že směrnice umožnila zahájit řešení otázky obětí trestných činů v jiném členském státě;
  - C. vzhledem k tomu, že i přes mnoho změn zavedených v členských státech oběti trestných činů často nemají dostatečné povědomí o svých právech, což oslabuje účinnost směrnice o právech obětí v praxi;
  - D. vzhledem k tomu, že v některých členských státech neexistuje dostatečná koordinace mezi různými službami podpory pro oběti, a to jak na místní, tak i na regionální úrovni;
  - E. vzhledem k tomu, že celá řada zdravotníků pravděpodobně přijde do kontaktu s oběti, zejména s oběti násilí na základě pohlaví, a jsou často jako první kontaktováni oběti při hlášení trestného činu;
  - F. vzhledem k tomu, že v EU stále přetrvává nízká úroveň hlášení výskytu domácího násilí a jeho pachatelů, zejména v případech týkajících se menšin, lesbicky, homosexuálně,

bisexuálně či transsexuálně orientovaných osob, antisemitistických přečinů a násilí na základě pohlaví;

- G. vzhledem k tomu, že oběti jsou velice často neočekávaně informovány o propuštění pachatele prostřednictvím médií nebo jiných vnějších faktorů;
- H. vzhledem k tomu, že pronásledování jako specifický trestný čin není zohledněno v trestních zákonících sedmi členských států;
- I. vzhledem k tomu, že existují informace o nedostacích v provádění směrnice o právech obětí, zejména pokud jde o:
  - poskytování náležitých služeb obětem v souladu s jejich zvláštními potřebami;
  - řádné uplatňování požadavků týkajících se zajištění individuálního posuzování obětí;
  - řádné zavedení mechanismů, které umožní domnělému pachateli získat kopii trestního oznámení;
  - zajištění rovného přístupu k podpůrným službám pro všechny oběti, zejména v případech obětí z řad osob LGBT, obětí trestných činů z nenávisti a obětí trestných činů spáchaných ze cti;
  - zaručení rychlého a účinného trestního řízení, které bude citlivé k obětem;

Posouzení provádění směrnice

1. vyjadřuje politování nad tím, že Komise do listopadu 2017 nepředložila Parlamentu a Radě zprávu o uplatňování směrnice o právech obětí v souladu s článkem 29 směrnice;
2. vyjadřuje politování nad tím, že k září 2017, dva roky po uplynutí lhůty pro provedení směrnice o právech obětí ve vnitrostátním právu, směrnicí oficiálně provedlo pouze 23 z 27 členských států, z nichž některé zajistily pouze částečný soulad a pouze s některými ustanoveními;
3. bere na vědomí úspěšné provádění některých ustanovení směrnice o právech obětí v některých členských státech, zejména pokud jde o:
  - právo na tlumočení a překlad,
  - právo na slyšení,
  - právo dětských obětí na ochranu,
  - práva obětí při podávání trestního oznámení,
  - právo na informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem;
4. nicméně vyjadřuje politování nad zbývajícími závažnými nedostatky v provádění

a uplatňování směrnice v mnohých členských státech, zejména pokud jde o:

- slabé články v systému pro podporu obětí a nekonzistentní referenční mechanismy,
  - skutečnost, že srozumitelná informace není často poskytnuta ve více než v jednom jazyce,
  - nedostatek legislativní podpory v přeshraničních případech a práva obětí s bydlištěm v jiných členských státech;
5. zdůrazňuje, že je důležité řádně provádět první kontakt s obětí, zejména v případech obětí násilí na základě pohlaví; konstatuje však, že některé oběti násilí na základě pohlaví – jako jsou např. nezletilé oběti, oběti bez vzdělání, osoby se zdravotním postižením nebo starší osoby a (z jazykových důvodů) migrující pracovníci a oběti obchodování s lidmi – mohou mít obtíže s porozuměním informacím, které jim jsou poskytovány, a v důsledku toho není jejich právo na informace stanovené v článku 4 směrnice plně uplatňováno;
  6. vybízí členské státy, aby podporovaly přístup ke spravedlnosti, jelikož to velkou mírou přispívá ke zvyšování povědomí obětí o spravedlnosti, snižuje možnost beztrestnosti a umožňuje obětem zahájit proces psychologického zotavení;
  7. vyjadřuje politování nad tím, že příliš mnoho členských států nezohlednilo ve svých vnitrostátních právních předpisech individuální posuzování obětí, což vede k neefektivnosti, pokud se jedná o odhalování a určování jejich zvláštních potřeb, zacházení s nimi s respektem a důstojností, a v důsledku toho k neúčinnému poskytování ochrany dle jejich specifických potřeb;
  8. vyjadřuje politování nad tím, že směrnice o právech obětí omezuje vykonávání práva obětí na právní pomoc na základě ustanovení, která ukládají členským státům povinnost poskytnout právní pomoc pouze tehdy, pokud má oběť statut účastníka trestního řízení, a která stanoví, že podmínky nebo procesní pravidla, podle kterých mají oběti přístup k právní pomoci, jsou určovány vnitrostátním právem; zdůrazňuje, že tato omezení mohou být obzvláště zatěžující pro oběti násilí založeného na pohlaví, které nechtějí podat trestní oznámení a jejichž případy nikdy nebudou projednány jako součást systému trestního soudnictví;
  9. připomíná, že občané EU a státní příslušníci třetích zemí, kteří nemají trvalý pobyt v té zemi EU, kde se stali obětí trestného činu, by měli požívat stejných práv jako státní příslušník a/nebo osoba v daném státě dlouhodobě pobývající, a že oběti trestných činů spáchaných v jiném členském státě, než ve kterém mají bydliště, mohou podat trestní oznámení příslušným orgánům v členském státě jejich pobytu; konstatuje však, že toto právo je často oslabeno nepřesností ustanovení členských států týkajících se exterritoriality;

Doporučení

Individuální posouzení

10. připomíná, že jedním z nejdůležitějších cílů směrnice o právech obětí bylo zlepšit postavení obětí trestné činnosti v celé EU a umístit je do středu trestního soudnictví;
11. vyzývá členské státy, aby ve svých právních předpisech náležitým způsobem provedly individuální posuzování obětí, což je zásadní procedurální krok ke zjištění a rozeznání zvláštních potřeb obětí a k následnému poskytnutí zvláštní ochrany v souladu s jejich potřebami;
12. vyzývá členské státy, aby věnovaly zvláštní pozornost individuálnímu posuzování nezletilých osob a dětských obětí obchodování s lidmi;
13. zdůrazňuje skutečnost, že individuální posuzování je klíčové, neboť pomáhá oběti si uvědomit, že má určitá práva a právo rozhodovat, a to od samého začátku soudního řízení;

Vzdělávání

14. zdůrazňuje, že zásadní význam pro harmonizaci a standardizaci postupů v jednotlivých členských státech má zajištění dalších vzdělávacích programů na úrovni EU;
15. vyzývá Komisi a členské státy, aby poskytovaly vzdělávací programy a pokyny právníkům, policistům, státním zástupcům a soudcům s cílem zajistit, aby byli schopni lépe provádět individuální posouzení neprodleně poté, co k trestnému činu došlo, tak aby se zabránilo další viktimizaci nebo sekundární viktimizaci obětí trestných činů a posílilo se jejich postavení, což může pomoci omezit rozsah posttraumatické stresové poruchy; zdůrazňuje, že takovéto kurzy by měly být zařazeny i do širších vzdělávacích programů a že povinné kurzy by měly být pravidelně poskytovány všem odborníkům jednajícím s oběťmi zločinu s cílem zavést způsob myšlení orientovaný na oběť;

Přeshraniční rozměr

16. vyzývá členské státy, aby poskytly finanční a právní podporu rodinným příslušníkům v případech, kdy došlo k závažnému trestnému činu (například došlo-li k úmrtí nebo vážnému zranění oběti), který byl spáchán v jiném členském státě, než je stát, v němž mají bydliště, zejména v případech, kdy rodina nemůže z finančních důvodů vycestovat do dotčeného členského státu na soudní projednání nebo za účelem poskytnutí psychologické podpory oběti;

Procesní práva

17. zdůrazňuje, že je důležité poskytovat bezplatnou právní pomoc a současně zajistit co nejnižší byrokratickou zátěž pro oběť;
18. vyzývá členské státy, aby zajistily zvláštní opatření, například zařízení pro podávání stížností online nebo odstranění poplatků, která by obětem usnadnila podat stížnost a získat její opis;
19. připomíná členským státům, že mají povinnost poskytovat bezplatné překladatelské a tlumočnické služby, a konstatuje, že nedostatek informací v jiných jazycích představuje formu diskriminace oběti;

20. naléhavě vyzývá Komisi a členské státy, aby se aktivně zapojily do informačních kampaní s cílem zvýšit povědomí o právech obětí stanovených právními předpisy EU;
21. vyzývá členské státy, aby si vyměňovaly osvědčené postupy ohledně zavádění mechanismů, které mají oběti povzbudit k oznamování trestných činů, jimž byly vystaveny, a toto oznamování jim usnadnit;

Institucionální hledisko

22. vyzývá Komisi, aby splnila své oznamovací povinnosti stanovené ve směrnici;
23. vyzývá Komisi, aby usilovala o odstranění právních a praktických nedostatků při provádění této směrnice prostřednictvím řádného vzájemného působení jednotlivých nástrojů EU na ochranu obětí, jako je směrnice 2011/99/EU ze dne 31. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu, směrnice 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, směrnice 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii a směrnice 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti;
24. připomíná, že rodinní příslušníci obětí jsou zahrnuti do definice „oběti“, a vyzývá členské státy, aby vykládaly pojem „rodinní příslušníci“ – a další klíčové pojmy, jako jsou „zvláště zranitelné osoby“ – v širokém pojetí, aby zbytečně nedocházelo k omezení seznamu potenciálních držitelů práv;
25. vyzývá členské státy, aby zavedly opatření k zajištění toho, aby písemná a ústní komunikace byla v souladu s normami srozumitelného jazyka, tak aby oběti mohly být přiměřeně a cíleně informovány před zahájením trestního řízení, v jeho průběhu i po jeho skončení;
26. žádá sedm členských států, které ještě nepovažují pronásledování za trestný čin, aby svůj postoj změnily, a to na základě příslušných ustanovení směrnice o právu na ochranu soukromí, právu na ochranu a zejména právu zamezit kontaktu s pachatelem;
27. vyzývá členské státy, aby zajistily provoz tísňové informační telefonní linky po útoku a aby zavedly opatření k poskytování pomoci v cizím jazyce; vyzývá proto všechny členské státy, aby neprodleně provedly článek 22 směrnice o právech obětí do svých právních předpisů;
28. vyzývá členské státy, aby zaručily pomoc obětem prostřednictvím služeb podpory pro oběti před zahájením soudního řízení, v jeho průběhu a po jeho skončení, včetně psychologické podpory; vyjadřuje politování nad tím, že vlády některých zemí ve velké míře spoléhají při poskytování klíčových podpůrných služeb obětem na nevládní organizace (dobrovolnictví);
29. vyzývá členské státy, aby za všech okolností bojovaly proti beztrestnosti, protože nečinnost by mohla mít vážný dopad na proces psychologického zotavení oběti;
30. vyzývá členské státy, aby zaručily poskytování podpůrných služeb, jako je podpora

a poradenství obětem traumatu, v rámci cílené podpory obětí se zvláštními potřebami, jako jsou děti a osoby se zdravotním postižením;

31. vyzývá členské státy, aby zavedly vhodné mechanismy kontroly kvality k posouzení toho, zda splnily požadavky, pokud jde o opatření zavedená podpůrnými službami pro oběti s cílem povzbudit je k hlášení trestných činů;
32. vyzývá členské státy, aby pomohly obětem řešit právní, finanční a praktické otázky i riziko další viktimizace;
33. vyzývá členské státy, aby zavedly koordinované mechanismy shromažďování informací o obětech teroristických útoků, k nimž došlo na jejich území, a aby vytvořením a rozvojem jednotných kontaktních míst a nouzové telefonní linky poskytovaly obětem konkrétní informace relevantní pro jejich potřeby, včetně psychologické první pomoci a odkazu na další pomoc bezprostředně po útoku a během trestního řízení;
34. vyzývá členské státy, aby zavedly koordinační mechanismy, kterými zajistí účinný přechod podpory obětí z fáze okamžité péče bezprostředně po trestném činu k dlouhodobější pomoci, je-li zapotřebí; zdůrazňuje, že tyto mechanismy by měly zejména zajistit, aby byly oběti svěřeny do péče dlouhodobých služeb, přičemž v různých fázích poskytují podporu různé organizace, a konstatuje, že tyto mechanismy by měly obětem poskytovat podpůrné služby s přeshraničním rozměrem a měly by jim zaručit právo na informace, pokud k trestnému činu došlo v jiném členském státě, než je členský stát bydliště oběti;
35. vyzývá členské státy, aby zavedly stálé specializované internetové stránky, na nichž budou přístupné všechny veřejné informace týkající se teroristického útoku, k němuž došlo v tomto členském státě;
36. vyzývá Radu, aby aktivovala překlenovací ustanovení, tj. aby jednomyslně přijala rozhodnutí o tom, že násilí páchané na ženách a dívkách (a jiné druhy genderově podmíněného násilí) představuje trestný čin podle čl. 83 odst. 1 SFEU;
37. vyzývá členské státy, aby řádně a v plné spolupráci s Komisí uplatňovaly veškerá ustanovení směrnice o právech obětí;
38. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi, jakož i vládám a parlamentům členských států.